

δὲ καὶ γὰρ ἡ κείνη ἐπομουτσοῦνιζε ἢ εἶναι ἀπομουτσουνιζομένης. Πομουτσουνιζέεις δὲ ὁμομουτσουνιζέεις, δὲ σοῦ τὸ δίδω. Συνών. ἀπομουτσουνίζω.

ἀπομουτσουνίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουτσουνίζω.

Ἀπομουτσουνιζέω, ὁ ἴδ.

ἀπομουχλώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουχλώνω.

Ἀπροσ. σχηματίζεται ὁμίχλη: Ταχύτερον ἔονε μὲ ὑχρὰ μουχλωμένα, μὰ τὴν βράδ' ἐπομούχλωσε γιόλα.

ἀπομπάζω πολλαχ. ἀπουβάζω Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπάζω.

Εἰσάγω τι ἐντελῶς, τελειώνω τὴν εἰσαγωγὴν, ἰδίᾳ ἐπὶ συγκομιδῆς προϊόντων: Ἀπουδάσαμε τὰ γινήματα Σάμ.

|| Ἄσμ.

Γυρεύει ἀπ' τὴ γειτονιά γὰρ τὰ τὸ μπάζη, τὸ ἔμπασε τ' ἀτόμπασε, ἔκαμε τρία πινάκια (τὰ τὸ μπάζη ἐνν. τὸ σιτάρι) Πελοπν.

ἀπομπαίνου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπαίνου.

Φθάνω εἰς τὸ τέλος μιᾶς ἀνωφερείας, βγάζω τὸν ἀνήφορο: Ὑστερα ἀπὸ τοῦ οὗρου ἀπομπαίκαμε τὴν κορφὰ τοῦ δῖνα (ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ).

ἀπομπαλαίχου Τσακων. ἀπομπαίχου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *μπαλαίχου, ὁ ἐκ τοῦ μαλάζω - μαλάσσω. Ὁ τύπ. ἀπομπαίχου ἐκ τοῦ ἀπομπαλαίχου μετ' ἀποβολὴν τοῦ λ μεταξὺ φωνηέντων καὶ ἀπλοποιήσιν τοῦ διπλοῦ α.

Κοιμίζω, ἀποκοιμίζω: Ἀποδαίτσε νι γλνκά. || Ἄσμ.

Ἐα, ἔπρε τοῦ γμαοῦ | τζαὶ δροσιὰ τοῦ Μαλεβοῦ
τζαὶ γλνκά ἀπομπαίτσε νι | τὰν ἡμέραν ξύπνισέ νι
(βανκάλ.)

ἀπομπάμπακο τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μπαμπάκι.

Τὸ ἐκ τῆς κατεργασίας τοῦ βάμβακος ἄχρηστον ὑπόλειμμα.

ἀπομπαρκαρίζω ἐνιαχ. ἀποπαρκαρίζω Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπαρκαρίζω.

Ἀποβιβάζω ἐπιβάτας ἢ ἐμπορεύματα ἀπὸ τοῦ πλοίου ἢ κάμνω ὥστε νὰ ἀποβιβασθοῦν ἐνιαχ.: Πάνε δύο ὄρες ποῦ ἀποπαρκαρίσει τὸ παπόρι Πελοπν. (Μάν.) Καὶ μέσ. ἀποβιβάζομαι, ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ἐνιαχ.: Ἀποπαρκαρίστηνα ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ Πελοπν. (Μάν.)

ἀπομπατέ ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομπαλαίχου, παρ' ὃ καὶ ἀπομπαίχου.

Ἀποκοιμισμένος, ἀποναρκωμένος.

ἀπόμπευτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πομπευτός < πομπεύω.

Ὁ μὴ πομπευθεὶς, ὁ μὴ χλευασθεὶς, ἀχλεύαστος: Δὲν ἀφίνει ἀνθρώπο ἀπόμπευτο.

ἀπομπίτι ἐπίρρ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. μπίτι.

Ὁλως διώλου, ἐντελῶς: Τὰ χαλάσανε ἀπομπίτι. Μοῦ χαλάσανε τὸ χωράφι ἀπομπίτι.

***ἀπομπλέκω**, μετοχ. ἀποδλεμένος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπλέκω. Πβ. καὶ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνῶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 117.

Μετοχ. 1) Ἀνάτηρος, νωθρὸς τὸν νοῦν: Στραβὴ καὶ ἀποδλεμένη δὲν εἶσαι νὰ ἰδῇς (νὰ ἰδῇς = ὥστε νὰ μὴ ἰδῇς).

2) Ὁ ἀποθαμένος: Φρ. Διάλε τ'ς ἀποδλεμένους σου! Ἀντίθ. ἀπομεινάρις Α 2.

ἀπομπορῶ Μποῆμ Ἀγριολοῦλ. 9

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπορῶ.

Ἡμπορῶ, δύναμαι: Εἶχε γυρίσει μεθυμένος... ἀπὸ ἡ πανηγύρι καὶ δὲν ἀπομπόρεσε ν' ἀνεβῇ εἰς τὸ χωριό.

ἀπομποῦ Τσακων.

Παρά τὸ ἀπομπαλαίχου - ἀπομπαίχου, καθὰ περοῦ παρὰ τὸ περαίχου. Πβ. καὶ Μδέφνερ Λεξ. ἐν λ. Ἀποκοιμῶμαι.

ἀπομπούκκι τό, ἀμάρτ. ἀποδοῦκκι Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μπουκκιά.

Ὑπόλειμμα τροφῆς.

ἀπομπουνταλιάζω ἀμάρτ. ἀποδουδαλιάζω Κρήτ. (Κατσιδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μπουνταλιάζω.

Καθίσταμαι ἐντελῶς ἀνόητος, ἀποβλακώνομαι: Ἐποδουδάλιασε μαζί δως καὶ δὲ γατέει εἶδα λέει (δὲ γατέει = δὲν κατέχει, δὲν ἡξεύρει) Ἀποδουδαλιασμένος εἶναι.

ἀπομπουρτέσε ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποππουρτέσε Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἔμπροσθεν.

Ἐμπροσθεν, ἀπομπροστά.

ἀπομπροστά ἐπίρρ. κοιν. ἀπομπροστα βόρ. ἰδιώμ. ἀποδρυστὰ πολλαχ. ἀποδρυστὰ πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. πέμπροστα Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. μπροστά.

1) Ἐμπροσθεν, μετὰ γενικῆς ἀντωνυμίας ἢ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπὸ τόπου ἢ διὰ τόπου κινήσεως: Φύγε ἀπομπροστά μου, γιατί μοῦ πιασες τὸν ἥλιο. Πέρασε ἀπομπροστά μου καὶ δὲν τὸν εἶδα. Ἀπομπροστά ἀπὸ τοῖς εἰκόνας δὲν περνοῦν ἔτσι. Συνών. ἀπεμπρός 1. 2) Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἐμπρὸς κοιν.: Ὁ ἕνας ἐπὶ γαίε ἀπομπροστά καὶ ὁ ἄλλος ἑοπίσω. Συνών. ἀπεμπρός 1 β.

ἀπομπροστινὸς ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομπροστά καὶ τῆς καταλ. -ινός.

Ὁ ἔμπροσθεν εὐρισκόμενος: Οἱ ἀπομπροστινὲς ῥόδες τοῦ ἀμαξιοῦ.

ἀπομύλι τό, Κῶς — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *μύλι < μύλος.

1) Πληθ., τὰ ἀπὸ χαραγῆς τοῦ μύλου ἄλευρα Κῶς. 2) Μικρὰ ποσότης ἀλεύρου ὑπολειπομένη εἰς τὸν μύλον μετὰ τὴν ἄλεσιν τῶν σιτηρῶν Λεξ. Πρω. Δημητρ.

ἀπομυξίζω Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μύξα.

Ἀποβάλλω τὴν μύξαν τινός, ἀπομύττω ἐνθ' ἀν.: Ἀπομύξισο τὸ μωρὸ Ὁφ. Συνών. ξεμυξίζω.

ἀπομύρισμα τό, ἀμάρτ. ἀπομύρ'σμα Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀπομύρ'σμα Θράκ. (Αἰν. κ. ἄ.) Λέσβ. ἀπομύρισμα Σαμοθρ. Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπομύρισμα.

1) Ὑδωρ ἡγιασμένον εἴτε τὸ διὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἡγιασμοῦ ἡγιαζόμενον εἴτε τὸ ἀναβλύζον εἰς πηγὰς ἐκκλησιῶν Λέσβ. 2) Τεμάχιον βάμβακος ἐμβαπτισθὲν εἰς τὸ ἔλαιον κανδήλας ἁγίου καὶ ἔπειτα καιόμενον ἐν θυμιατηρίῳ πρὸς καπνισμόν πάσχοντος Θράκ. (Σηλυβρ.) ἢ χρη-

σιμοποιούμενον πρὸς ἐπάλειψιν τοῦ προσώπου ἀσθενοῦς τινος Σαμοθρ. 3) Τεμάχιον τοῦ περιβλήματος τὸ ὁποῖον φορεῖ ὁ ἀρχιερεὺς κατὰ τὰ ἐγκαίνια ναοῦ ἢ τεμάχιον βάμβακος διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπεσπόγγισαν ἱερὰν εἰκόνα ὡς θεραπευτικὸν ἢ προφυλακτικὸν ἀπὸ νόσων Θράκ. (Αἰν.)

ἀπομύρωμα τό, ἀμάρτ. ἀπουμύρουμα Λέσβ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπομύρωμα, περὶ οὗ ἰδ. ΙΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 119 κέξ.

Τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπλύθη τὸ ἅγιον ποτήριον μετὰ τὴν λειτουργίαν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἀπό-νιμμα, ἀπόπλυμα. Πβ. ἀποκαντήλισμα.

ἀπομυρώνω Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ. Πλατάν.) Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπομυρῶ (διάφορος γραφή παρὰ Προδρόμ. 3,340 d καὶ ἐν Γαδάρ. διηγ. στ. 209, ἔκδ. G Wagner σ. 130).

1) Χρίω κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τὰ μέλη τοῦ νεκροῦ δι' ἐλαίου καὶ χύνω ἐπ' αὐτοῦ οἶνον καὶ ἔλαιον Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ. Πλατάν.) 2) Ἐξορκίζω τινὰ εἰς τὸ ἅγιον αὐτοῦ μύρον Κρήτ.: Ἀπομυρώνω σε. 3) Τελειώνω τὸ μύρωμα Λεξ. Αἰν. κ.ά. 4) Ἀλείφω διὰ μύρου Κρήτ. (Βιάνν.): Ἀπομυρώνομαι σε, πρικὺν βλοητό (ἐπφδ. βλοητό=ἐρεθισμὸς τῆς ρινὸς ἢ τῶν ὀδόντων ἢ τῶν ὀφθαλμῶν).

ἀπομύσσομαι Ἰκαρ. ᾠμύσ-σονται Ρόδ. ᾠμύτ-τομαι Ρόδ. ἀπομύχτομαι Ἰκαρ. Ἀόρ. ἀπομύχτηκα Χίος (Κουρούν.) Προστ. ἀπομύξον Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀπομύσσομαι.

Ἐκβάλλω τὴν μύξαν, καθαρίζω τὴν ρῖνα ἐνθ' ἄν.: Ἐπομύχτηκα μετὰ τὸ μαντήλι Ρόδ. ᾠμύχτου, βρε μύξη! αὐτόθ. Συνών. ξεμυξιάζομαι (ἰδ. ξεμυξιάζω), ξεμυξίζομαι (ἰδ. ξεμυξίζω).

ἀπομυτίζω Πόντ. (ᾠφ. Σαράχ.) ἀπομυτ-τίζω Κάρπ. ἀπομυτάω Λευκ. ᾠμυτ-τῶ Τήλ. ᾠμυτίζω Αἰασκαράτ. Ποιήμ. 32

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

1) Ἀποκόπτω τὸ ἀπόκαυμα τῆς θρυαλλίδος Πόντ. (ᾠφ. Σαράχ.): Ἀπομύτιζον τὸ λυχνάριν. 2) Καταρρίπτω τινὰ προύμυτα, πρηνηδὸν Λευκ.: ᾠσμ.

Ἀπ' τὰ μαλλιά μ' ἐτσάκωσε, 'ς τὴ γῆς μ' ἀπομυτάει.

3) Καταβάλλω μεγάλην προσπάθειαν Αἰασκαράτ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Κε ὁ πρόεδρος χωρὶς ἄλλο νὰ μιλήσῃ

ᾠμυτίζει νὰν τὴν ἀποστηθίσῃ.

Συνών. προμυτίζω. 4) Ἐπιπλήττω, ἀποδοκιμάζω Κάρπ. Τήλ.: ᾠσμ.

Γιὰ σέ μ' ἀπομυτ-τίζουνσι, γιὰ σέ μ' ἀποκοντ-τοῦσιν, γιὰ σένα μέσ' 'ς τὸ σπῖτι μας δὲ θέλουν νὰ μὲ 'οῦσιν

(ἰδοῦσι) Κάρπ.

ἀπόμυτο τό, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

Ἡ κορυφή τοῦ βλαστήματος, ἰδίᾳ τοῦ καπνοῦ.

ἀπομώρα ἢ, ἀμάρτ. ἀπουμώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ᾠμώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ᾠμμέρα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωραίνω ὡς καὶ λερώνω - λέρα, γνωρίζω - γνώρακτ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ1,76 κέξ.

1) Ἀπομώρανσις. Συνών. ἀπομώρεια. 2) Σιωπή.

ἀπομωραίνω Ἡπ. Κέρκ. ἀπομωραίνου Πελопν. (Λακων.) ἀπουμωραίνου Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Μακεδ. Σκόπ. ᾠμωραίνω Μέγαρ. Μέσ. ἀπομωραίνουμι Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπουμωραίνουμι Σαμοθρ.

Τὸ μεσν. ἀπομωραίνω.

1) Καθιστῶ τινὰ μωρόν, κάμνω τινὰ νὰ πάθῃ νωθρότητα σκέψεως, ἀποχαύνωσιν ἐνθ' ἄν.: Μ' ἀπομώρανε ὁ Θεὸς καὶ δὲν τὸ κατάλαβα Ἡπ. Θὰ τοὺν πιάκουν καὶ θὰ τοὺν ἀπομωράνουν 'ς τοὺν ξύλον Μακεδ. Καὶ μέσ. σκοτίζομαι, πάσχω νωθρότητα σκέψεως, καθίσταμαι ἀνόητος ἐνθ' ἄν.: Ἀπουμωράθ' κι κὶ δὲν ἔτριχι νὰ γλυτώσ' τοῦ πιδὶ ποῦ ἤθιλι νὰ τοῦ πατήσ' τοὺν ἄλουγον Αἰν. Δὲν ξέρουν πῶς ἀπουμωράθ' κα κὶ δὲν πῆρα τοῦ λάδι μ' 'ς τοὺν κιστό τ' Αἰτωλ. Ἀπουμωραίνιτι οὐ ἄνθρωπους κάμπόσις φουρὲς κὶ δὲν ξέρ' τί κάθ' αὐτόθ. Καταλάγιασε τώρα, βρέ, ᾠμωράθης πλέας; Μέγαρ. Μετοχ. ἀπομωραμένος = ἀπηλιθιωμένος. Συνών. ξεμωραμένος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κυνοσόφ. (ἔκδ. R Hercher ἐν Αἰλιαν. 2, 590) «κύνα λυττῶντα οὕτως γνώσῃ πρῶτον μὲν ἴσταται ἀπομεμωραμένος». Συνών. ἀπομωρώνω. 2) Ἐπὶ ἐτοιμοθανάτου, εὐρίσκομαι εἰς κωματώδη κατάστασιν Πελопν. (Ἀδριανούπ.): Ἀπομωράθηκε, δὲ ζῇ.

ἀπομωραμάρα ἢ, Ἡπ. ἀπουμωραμάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπομωραμὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Ἀπομώρανσις, ἀποχαύνωσις ἐνθ' ἄν.: Τὰ πρόβατα τὰ πιάθ' ἀπουμωραμάρα κὶ δὲν κουνιῶντι ἀπ' τοὺν τόπον τους Αἰτωλ. Συνών. ἀπομώρα 1, ἀπομωραμὸς, ἀπομώρασι, ἀπομώρεια, ἀπομωρίλα 1, ἀπομωροσύνη, ἀπομώρωμα, ἀπομωρωμὸς, ἀπομώρωσι, χαζωμάρα.

ἀπομωραμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀπουμωραμὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωραίνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.: Μ' ἐπιασι ἕνας ἀπουμωραμὸς κὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάμουν.

ἀπομώρασι ἢ, Ζάκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωραίνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.: Ἀπομώρασι θεῖκειά (ἀπομώρανσις ἔχουσα ὡς ἀποτελέσμα σπουδαῖον σφάλμα).

ἀπομώρεια ἢ, Ἡπ. Πελопν. (Λακων.) κ.ά. ᾠμώρια Ἡπ. ἀπουμώρια Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπομωρία Βιθυν. ἀπουμωρία Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀπομωρία Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμωρος.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μ' ἐπιασε - μῶρθε μὲ ἀπομώρια Ἡπ. Τί ἀπουμωρία οἱ κόλλ' σὶ κὶ δὲν ἔτριχες νὰ μὲ ξιφουρτώσ' Αἰν. Ὁ Θεὸς τῶδε κε μὲν ἀπομώρια καὶ περπατεῖ σὰ χαμένος Ἡπ. Τοὺν ἐπιασ' ἢ ἀπομώρια Ζαγόρ. Μ' ἔχ' πιάσ' μὲ ἀπομώρια π' δὲν μπουρῶ νὰ κάνου τίποντα αὐτόθ.

ἀπομωρίζω Κύπρ. (Λεμεσ.) ᾠμωρίζω Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μωρός, δι' ὃ ἰδ. μωρός.

1) Ἀπασχολῶ εὐαρέστως, καταπραύνω, ἐπὶ τῶν βρεφῶν: ᾠμώρις ἕνα κορὶν τὸ μωρὸν τθαῖ ἔρχουν' εὐτύς. Μὲν μὲ γυρεύκης, γιατί ᾠμωρίζω τὸ μωρόν. 2) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀπασχολοῦμαι περὶ μικρόν τι εὐαρέστως, περνώ τὴν ὥραν μου: Ἐλα πόψε 'τδεῖ κοντά μου νὰ ᾠμωρίσωμεν κομ-μάτιν. Παίζομεν χαρὰ νὰ ᾠμωρίσωμεν. Ἐλα νὰ ᾠμωριστοῦμεν μὲ κανέναν ὅσον νὰ τοιμαστῇ τὸ φαεῖν.

ἀπομωρίλα ἢ, Πελопν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμωρος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Εἶχα μὲ ἀπομωρίλα ποῦ δὲν κατάλαβαινα τί μοῦ 'λεγε Κορινθ. Ἀπο-

